

[Ebba Strange]

meget høj grad tager udgangspunktet i de behov, der er på de lokale steder. Det er jo, som det allerede er sagt, en af fordelene ved seminarierne sammenlignet med så mange andre højere læreanstalter, at de har den brede geografiske spredning, og det er givet, at behovene vil være forskellige i forskellige egne af landet.

Flere har snakket om ministerbemyndigelserne. Dem har jeg ikke hæftet mig så meget ved, men dem får vi altså drøftet i udvalget. Jeg vil bare sige, at det er vigtigt for os, at der bliver taget et meget stort hensyn til de lokale behov. I en vurdering af de lokale behov må man også tage hensyn til, om der i forvejen er placeret en afdeling af Danmarks lærerhøjskole, og om der i forvejen er universiteter eller universitetscentre, der også påtager sig en vis pædagogisk uddannelsesopgave. Det, der sker på seminarierne, skal ikke ske i *konkurrence* med lærerhøjskole og universitet, men skal ske i *samarbejde* med lærerhøjskole og universitet.

På den baggrund skal jeg love en positiv behandling af lovforslaget i udvalget.

Tove Jørgensen (DKP):

Da mit partis ordfører ikke kan være til stede, skal jeg tillade mig at fremsætte de bemærkninger, han ville være kommet med.

Det første, der springer i øjnene ved dette lovforslag, er, at de foreslåede uddannelsesaktiviteter er blevet til for at udnytte den kapacitet, der er blevet ledig på lærerseminarierne som følge af de voldsomme nedskæringer, der er foretaget på dette område i det sidste år.

Når man tænker på, at der i sommer blev afvist 5.000 kvalificerede ansøgere til uddannelsen, virker det unægtelig grotesk, at man har været nødt til at spørge seminarierne, hvad deres kapacitet skal bruges til. Det må være klart, at med det pres, der ligger på folkeskolens lærere, og som tydeligt kom til udtryk på deres kongres, og med de stigende problemer, der generelt er i folkeskolen, vil det eneste rigtige være at bruge ressourcerne til at uddanne det antal folkeskolelærere, vi i virkeligheden har brug for. Alene en klassekvotient på helt op til 28 elever i en klasse, hvilket er tilladt i henhold til folkeskoleloven, er simpelt hen ikke noget, vi kan leve med i det lange løb.

I stedet for skærer man ned på optagelseskapaciteten og tilbyder de afviste ansøgere nogle kurser i stedet for en læreruddannelse. Kurser kunne i en anden sammenhæng være en fornuftig ting, men i denne situation er det hverken til gavn for uddannelserne eller for kursisterne. Man vil lave kurser, der skal kvalificere kursisterne til at undervise på EFG-skoler og til voksenundervisning, uden at sige, hvad kurserne skal indeholde, og hvor lange de skal være, altså uden at sige noget som helst om, hvad det er for en uddannelse, disse lærere skal have. Det er unægtelig bagvendt, at man vil sætte en uddannelse af EFG-lærere i gang, før det er blevet diskuteret, hvilke krav der må stilles til en sådan uddannelse. Og netop på EFG-uddannelserne er der så mange uafklarede spørgsmål.

Det skal oven i købet foregå hen over hovedet på de organisationer, der har med uddannelsen at gøre til daglig, idet det ifølge lovforslaget bliver helt op til ministeren at afgøre, hvilke uddannelsesaktiviteter der kan bevilges igangsættelse.

Den samme problemstilling gør sig gældende i forbindelse med de kurser, som var møntet på lærerkræfter til voksenundervisningen, et område, som ministeren har udtalt skal udbygges. Det må da først fastlægges, hvilken slags voksenundervisning der fremover vil blive tale om, før vi kan afgøre, hvordan lærerne skal uddannes.

For de kursister, som ikke i forvejen har en læreruddannelse, og som kommer ind på seminarierne, hvad enten det drejer sig om et specielt oprettet kursus efter § 1 eller deltagelse i den eksisterende undervisning – det er § 2 – vil det heller ikke være lykken. For hvilke garantier har disse folk for varigt arbejde på baggrund af sådan et kursus? Er det noget, man kan bygge sin fremtid på? Vil de ikke snarere i løbet af et par år være i samme situation, som mange faglærere er i i dag? Det vil sige, at de efter et par års arbejde får besked på, at der ikke er mere at hente, hvis ikke de tager en videreuddannelse, altså lapper på en uddannelse, alle på forhånd kan se var for ringe. Så kan de, som mange faglærere gør i dag, være vikarer om dagen og gå på seminarium om aftenen. Det vil givet ikke være alle, der kommer til at stå i den situation, men der kan være tale om en stor del.